

end det har haft tidligere. Ogsaa dette er noget, som netop den lille Magt vil have Grund til at lægge sig paa Sinde, for saa vidt den formaar at kunne følge efter.

Nu kan man sige: Alt dette kan mulig være sandt, maaske er det rigtigt, men hvorfor bruge saa store Ord eller tale saa alvorfuldt om disse Bevillinger paa til sammen 4—500,000 Kr., som her nægtes? Nægtelsen af dem kan dog ikke ødelægge vort Forsvar. Det kan dog ikke fremme Forsvaret stort, om de bevilges. Det er sandt, men Sagen er den, at man ved Aar for Aar at foretage saadanne Nægtelser, ødelægger sit Forsvar. Det er det, de Herre i de senere Aar have været stærkt inde paa, og i høj Grad ere inde paa i Aar, og de have stillet os i Udsigt, hvis de ikke paa det politiske Omraade faa deres Vilje, at gaa videre ad samme Vej i de følgende Aar. Men saa vil Resultatet ikke kunne blive andet, end at det maa være en højst ulogisk Foranstaltning at anvende 16—17 Mill. Kr. aarlig til vort Forsvarsvæsen. Vi stilles da saaledes med Hensyn til de Midler, der skulle anvendes, hvis Krigen kommer paa, at de aldeles ikke kunne bruges, fordi vi intet ordentligt Forsvar kunne stille op. Derfor har Mindretallet udtrykt sig som det har i den lille Betænkning, som den meget ærede Ordfører oplæste før. Vi mene, at vort Forsvar Aar for Aar i højeste Grad trænger til en Udvikling, om end en beskeden og langsom Udvikling. Mere forlange vi ikke, og mere kunne vi ikke vente at faa. Men det synes mig ogsaa, at det med Rette kan fordres af det danske Folks Repræsentanter, at de ikke i saa Henseende er i den Grad sparsommelige, at det hele vil falde sammen i Løbet af faa Dage, naar Muligheden for en Krig — og en saadan Mulighed kan jo ikke nægtes — bliver til Virkelighed.

Efter alle disse Grunde have vi ikke kunnet være med til at stille disse Forslag. Vi kunne ikke andet end ønske, at de ikke maa blive vedtagne. Men vi vide meget vel, at de ville blive vedtagne her i dette høje Ting, og det er jo ikke vor Sag i nogen Maade at afgøre, om Forslagene skulle komme frem paa et andet Sted. Vi maa overlade til den høje Regering og særlig til den høje Regerings Krigsminister og Marineminister, om de ville paatage sig Ansvaret for Administrationen af saavel Krigs- som Marineministeriet her i Landet under de Forhold, som Flertallet her i Tinget byder dem. Men det er en Sag, som gaar ud over, hvad jeg enten har Mandat til eller kan eller vil udtale mig om.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører henvendte en Bemærkning til Højre og Socialdemokratiet med en Opfordring til dem, om at stille sig tro paa Venstres Side til Værn om Bevillingsretten. En saadan Opfordring til Højre vil naturligvis lyde forgæves. Vi have jo hørt af det ærede Medlem for Odense (Scavenius), at han ikke gaar med til at værne om denne Bevillingsret. Det er heller ikke saa underligt, da han vel er den i denne Sal, der mere end nogen anden har bidraget til Krænkelsen af vor Bevillingsret. Derfor har han kun undskyldende Ord, naar det nuværende Ministerium har forgrebet sig paa Bevillingsretten. Over for Socialdemokratiet behøves denne Opfordring ikke. Jeg tror, at jeg tør sige, at vi altid have staaet som et Værn for vor Bevillingsret. Gennem Firsernes lange Kamp og op til vore Dage, har Socialdemokratiet, trods noget andet Parti, staaet som et Værn for vor Grundlov og Folkets Bevillingsret. Det er naturligt, at vi i denne Kamp komme til at staa paa Venstres Side. Naar derfor Højre og de moderate af og til fortælle, at denne Alliance mellem Venstre og Socialdemokratiet snart vil gaa overstyr, at nu knager og revner det i den, nu komme de to Partier snart op at slaas indbyrdes, vil jeg dertil svare, at hvad der mere end noget andet holder Venstre og Socialdemokratiet sammen, er den Politik, Højre driver. Er der noget, som maa holde os sammen, er det de Skridt, Regeringen gør sig skyldig i over for vor Forfatnings- og Bevillingsret. Det er naturligt, at alle, som ville værne vor Grundlov slutte sig sammen til fælles Kamp mod dem, som angribe vore lovlige, forfatningsmæssige Rettigheder. Vi have nu ogsaa set denne Alliance staa sin Prøve rundt om i Landet ved de nu afsluttede Byraadsvalg. Det har nok hedt sig, at disse Valg vare upolitiske, men i Virkeligheden har der som Baggrund for dem været Politik, den gode Politik at slaa Højre ned, at drive det bort fra ethvert Sted, hvor det sidder inde med nogen Magt. Det er jo lykkedes i en saadan Grad, at det har forbavset os alle. Højre staaar nu ude i Befolkningen som et Parti, saa yderlig reduceret som vist nok ikke noget politisk Parti før har været det her i dette Land. Dog det er ikke saa underligt, naar man ser paa den Politik, Højre har ført. Den maatte engang bringe Straffen over Partiet, og dette er nu sunket saa dybt ned, at der snart ikke kan være Tale om at kæmpe med det mere.